

Малката Жанета имаше четири кукли: Здравка, Елеонора, Сизи и Минка.

Всички ставаха въ определень частъ, закусваха съ мляко, вземаха урокъ по пияно и отиваха на разходка. Така въ безгрижие и доволство живяха тѣ.

Но една сутринь Елеонора не се яви на закуска. Какво се бѣше случило?

Отидоха да я повикатъ. Тя лежеше неподвижна съ затворени очи. И дишаше често-често. Виждаше се, че бѣше болна. Питана, разпитвахъ я, какво ѝ е но тя все мълчеше и не отвръщаше очи.

Наближи обядъ, а тя не искаше да яде. Това се принудиха да повикатъ лѣкаръ — седемгодишния Кольо отъ горния етажъ.

Сробиша му по телефона.

— Ало, . . . кой тамъ?—питаше съ тревога малката Жанета.

— Тукъ е докторъ Кольо. . . . Какво има?

— Детето . . . Елеонора е болна . . . Моля ви, побрязайте.

— Да, да . . . ей сега . . . идвамъ!

Той облече стария фракъ на баща си, сложи очилата на баба си, взе бѣли ржавици и съ тръстикова бастонъ въ ръка важно-важно почука на вратата.

— Влѣзъ! — се обади тънкия гласецъ на Жанета.

И като го забеляза, стана на крака за да го посрещне.

— Ахъ, вие ли сте господинъ докторе . . . Побрязайте, на-шата Елеонора умира.

И той като остави шапката, бастона и ржавицици си върху роля, приближи до леглото.

Той улови ръката ѝ надъ китката за да опредѣли пулса.

— Нормаленъ пулсъ, госпожо . . . нѣма никаква опасностъ за живота ѝ.

— Но защо не отваря очи и не иска да яде?

— Отъ колко дни е на легло?

— Отъ тази сутринь.

— Къде чувствувва болки?

— Не знамъ . . . тя все мълчи.

— Прѣва да има разстройство въ стомаха, нѣкакво отравяне.

И той подигна тънката розова покличка, поопипа коремчето ѝ, преслуша гърдитѣ, сърцето ѝ.

БОЛНАТА КУКЛА